

forbeelagtig, og endda at forlange, at han skal skylbe og skatte lige med, hvad de samme Kræfter kunde have indbragt ham, naar de havde staaet til fri Naabighed, forekommer mig at være i højeste Grad ubilligt. Tilføder man derimod Eieren Frihed til at raade over de Kræfter, der ligge i Eiendommen, saa seer jeg heller ikke noget Ubilligt i, at man forlanger samme Skattebylde til Stat og Commune af denne Eiendom som af enhver anden. At jeg ikke har forelagt Lovudkastet i denne Skikkelse, istedetfor som det her foreligger — Noget, jeg isvrigt længe tænkte paa — hidrører fra to Hensyn. Det ene er et oekonomisk Hensyn, nemlig den betydelige Udgift, som dette vilde medføre for Statskassen, og som ved en tidligere Leilighed, nemlig da der i 1857 nedfattes en særlig Commission for Undersøgelsen af disse Skovbestatningsforhold, er anslaaet til mellem 190,000 og 230,000 Rd. Det andet Hensyn er det, at jeg frygtede for, at Modstanden mod at indrømme Frihed til at raade over Skovgrunden skulde blive saameget større, naar man gjorde Fristelsen til at bortbuge Skovene saameget større, som den vilde blive, naar man forlangte, at Skovgrunden skulde yde samme Skat som Alger og Eng, uagtet den vitterligt ikke kunde producere det Samme. Den i § 1 foreslaaede successive Skjydsætning af Skovarealerne indeholder jo gienlydende en Fortsættelse af det nuværende Skattebeneficium for Skovgrunden, forsaavidt disse Arealer vedblivende benyttes til Skov; gif man derimod den anden Vej, supplerede man nu Matriculen af 1840 ved at skjydsætte de Arealer, der dengang bleve forbigaaede, efter Forbundens Bonitet lige med Alger og Eng, stakte man derved en meget større Fristelse til at bortskaffe Skovene hurtigt muligt fra disse Arealer, forsaavidt de ere skikkede til en mere indbringende Anvendelse. Skulde det ærede Thing imidlertid foretrække den mere radicale Vej, saa skal jeg ikke vægre mig ved at følge den. — Det har glædet mig at høre de tvende ærede Rigsdagsmænd, som have udtalt sig, vilde den i § 6 foreslaaede Bestemmelse og endogsaa — om jeg forstod ret — udtale, at de vilde være villige til at gaae endnu videre i denne Retning. Jeg har imidlertid ikke dristet mig til at foreslaae, at bedre Jord

end til den her angivne Løst skulde begunstiges saaledes. Jeg har jo ganske vist nærmest havt Forholdene i min Hjemprovincs for Øie, nemlig de meget betydelige Arealer, som for Tiden henligge der, dels unyttige som Hedejerd, dels frembringende en særdeles mager Afgrøde, Arealer, som efter min Overbeviisning ere ganske fortrinligt skikkede til Skovplantning. Jeg troer, at den største Deel af disse Arealer, som man fortrinnsviis maatte ønske at see anvendte til Skovbrug, vil kunne komme ind under Bestemmelsen i § 6, og jeg troer tillige, at forsaavidt man maatte have Forholdene i Landets bedre Egne for Øie, vilde en mindre Forhjælpelse af den i § 6 foreslaaede Gjennemsnitstøxt der dog ikke frugte noget. — Sluttelig vil jeg ligesom det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Steenstrup) indstændigt anbefale dette Lovudkast til det ærede Things omhyggeligste Undersøgelse, idet jeg gjentager, at dersom Repræsentationen ikke er enig med mig om det Hovedprincip, der ligger til Grund for Udcastet, at Tiden for Dyreholdelsen af Skovtvingen er forbi, idet den vel kan opretholdes i de Enkeltes, men ikke i det Almindeliges Interesse, saa seer jeg, at det for Tiden umuligt vil kunne bringes igjennem. — Jeg skal med Hensyn til de store her reiste Spørgsmaal i Almindelighed kun udtale, at efter min Overbeviisning vil frit Skovbrug ikke medføre nogen Formindskelse af Landets Skovareal. Efter min Overbeviisning findes der her i Landet Arealer nok, som ere saa godt egnede til Skovproduction, at en nyttig Anvendelse af Capital og Arbejde ved at producere Skov der kan finde Sted. Det er min Overbeviisning, at vi hverken savne Capital til Skovanlæg eller Interesse og Kyndighed for at fremme Skovanlæg. Skulde imidlertid min Antagelse være urigtig, skulde man vedblivende ansee Skovbruget for at være en i og for sig saa lidet lønnende Forretning, at det Offentlige nødvendigviis maa blande sig ind i den, og, vel at mærke, skulde man ved Siden deraf ansee Skovindustrien for at være saa nødvendig for Staten, at den skal skaffes tilveie indensfor Statens Grændser, saa forekommer det mig, at man kun har Valget mellem at følge tre forskjellige Veie. Den ene,